

ناولونه

د مینې اظهار / دردونګې کیسه

Ketabton.com

f prince ikRam © 0777638977
0711638977

FB.com prince ikRam

په مينه کي هيڅ مه شرميږي؟
د زړه خبرې مو مه پټوي!
ځکه چې په ويلو يې فيصلې، او په نه ويلو
يې فاصلې رامنځته کيږي.
نو ټول عمر به ځانته ملامت وي

پیل

کلیواله ژوند مو وه نوی له دولسم ټولگی څخه فارغ شوی وم د کانکور امدگی سره می نور کورسونه هم تعقیبول له اوله می له شعر شاعری او پښتو ادبیاتو سره ډیره علاقه او شوق وه او غوښتل می چی په پښتو ادبیاتو کی ښه مخکی ولاړ شم حتا تر ماسټری دوری پوری او د مکتب له دوری می ځینی خایسته او ښکلی لیکنی او شاعری لیکنی کړی وی.

خو بل اخیره د کانکور له ازموینی وروسته د خپلی خوښی پوهنځی د کابل پوهنتون ادبیاتو پوهنځی پښتو څانگی ته بریالی شوم.

د پوهنتون له شروع کیدو دوه ورځی مخکی زه کابل ته ددی لپاره ولاړم چی خپل د لیلی کار خلاص کړم ځکه چی مور څوک په کابل کی نه درلودل دوه ورځی می هم په هوټل کی تیری کړی چی ترڅو ټول کارونه می خلاص کړم. په لمړیو ورځو کی په ټولگی کی لږ نفر وو خو د ورځو په تیریدو سره نفر نور هم زیاتیدل ځینی تند خویه استاذان به لا ځینی وخت زیات وخت په غصه کیدل چی دا محصلین ولی نه پوره کیری په حاضری کی نومونه زیات دی او نفر په ټولگی کی لږ دی. تقریباً یوه دوه د سر هفتی همداسی په ټوکو ټکالو او لږ درس ویلو تیری شوی. د دریمی هفتی په لمړی ورځ ټولگی ته یوه پښتنه پیغله راننوتله ټولو ویل چی دغه ده هوسی هم کمه وه او دا ده راغله خو دی هم ولاړه او د نورو انجونو سره یو ځای په ټولگی کی کیناستله داسی خاص پام می نشو ورته چی څنگه انجلی ده خو بیرون یی ټولی پوهنځی د ښایست او کمال صفتونه کول چی

دهوسی ناول

هوسی داسی ده هوسی هغه رقم ده زما هم زړه کی داسی غوته پیدا شوه چی اوس خو یی حتماً لیدل له نژدی پکار دی.

بله ورځ د هوسی د لیدو په طمع وم چی وی گورم او له نژدی ورسره روغبړ وکړم بل اخیره هوسی سره مخ شوم په واقیعت هم چی هوسی د څوارلسمی سپورمی په شان خایسته او ثانی یی نه درلوده خو د هوسی په لیدو زما له پینو هم ساه ولاره ځکه چی په لیدو یی ډیر ورخطا شوم او شرم می راغی چی زه یو ساده کلیوال هلک یم او هغه د خایست بناپیری ده څنگه به ورسره مخ شم او زما سلام به واخلي کنه هیڅ می هم ونه ویل.

د وخت په تیریدو سره می هوسی ته هیڅ هم نشو ویلی خو یواځی په پوهنتون کی می بڼه څارله او په احوال به یی خبریدم او په خوله می ورته هیڅ هم نشو ویلی هوسی ډیره ارامه او عاجزه انجلی وه په ټولگی کی خو پریرده چی په ټوله پوهنځی کی به یی له چاسره خبری هم نه کولی او نه به یی له چاسره کار لره خپلو درسونو ته به راتله او بیرته به په خپله لاره تلله فقط یوه نژدی ملگری یی درلوده په ټولگی کی چی مریم نومیده او له هغی سره به ډیره بڼکته پورته کیده.

د پوهنځی ټول هلکان ورته گوته په غاښ ول چی هوسی به د چا په نصیب کی وی ځکه چی هوسی په بنایست کی ثانی نه لرله حتا نورو انجونو یی هم د بنایست صفتونه کول.

څه ځنډ وروسته د ټولگي ټيسټونه په شروع كيدو ول په ټولگي كې لمړني شخص زه وم چي غيرحاضري مي نه كوله او له لمړي ورځي په ټولگي كې وم ماسره ټول نوټونه ول دي په حاضري كې كتلي ول چي څوك ډير حاضر دي نو د هغه نوټونه هم پوره دي د تفريح په وخت كې يې راته له شا طرفه غږ وكړ حك هيران شوم چي زما نوم د انجلي په خوله څه كوي شاته گورم هوسي ده اااوه داسي سوړ اسويلي مي وويست فكر مي وكړي لكه چي ليدلي يې يم چي كله ناكله يې د پوهنتون په انگرېزي څارم له پينو مي ځمكه وتبښتيدې او هغه هم زما طرف ته نژدې راروانه وه چي نژدې شوه سلام يې واچوه ما يې هم سلام په ورځپاڼي واخيست ما بل فكر كړي وه خو له روغې او احوال پرسي وروسته يې راته وويل چي ستا نوټونه مي پكار دي يوه ورځ يې له ځان سره وړم خپلو كتابچو ته يې رسوم او بېرته يې درته راوړم ما ورته بهانه وكړه چي زما نوټونه هم پوره نه دي زه يې پوره كړم بيا به يې دركړم. زما د ادرس پوښتنه يې وكړه ما ورته وويل چي همدلته په ليليه كې اوسيرم زه له بل ولايت څخه راغلي يم وي ويل سمه ده بيا خو لري نه يې كوم بل وخت به يې راكړي خو وي ويل چي له ټسټونو يې مخكې ورسوي ورته مي وويل سمه ده.

خو زموږ د ملگرتيا او بلدتيا لامل زما نوټونه شول يو بل سره ښه ملگري شو موږ به تل د پوهنتون په انگرېزي جوړه گرځيدو زه هوسي او مريم. خو هوسي چي له كومي ورځي ما ليدلي وه زړه مي پري بايللي وه هيڅ جرأت مي ځان كې نشو پيدا كولي چي هوسي ته د خپلي ميني اظهار وكړم هيڅ كومه بله لاره مي ذهن ته نه راتله هر شپه به مي ليليه كې پخپل اطاق كې پدي اړه فكر كوه چي زه هوسي ته د خپلي ميني اظهار څنگه وكړم بل اخيره د ډير فكر كولو وروسته مي وغوښتل

چی هوسی ته د خپلی مینی اظهار په خپله نوی شعری ټولگه کی وکړم او د مینی اظهار می ورته د شعر په الفاظو کی بیان او بنسکاره کړم.

او همداسی می وکړل څه ځنډ ورسته یی زما، له چاپه نوی راوتلی شعری ټولگه یی په لاس کی وه. په شونډو یی تبسم ناست وه؛ رانږدې شوه. په جذباتی انداز یی راته وویل: څه بڼه شاعری دی کړی ده. کتاب ته یی اشاره وکړه: دومره بنایسته شاعری دی کړی چی زه خو یی اوس له ځانه لرې کولای نه شم. هغه لگیا وه زما د شاعری صفتونه یی کول او ما له شرمه ورکتلی نه شول. ځکه چی ټوله شاعری می هغی ته کړی وه.

یوازی می یی نوم نه وه اخیستی؛ نور می یی ټولی نښی ویلی وی. د هغی څپره، د هغی خویونه، د هغی د وپښتانو او سترگو رنگ، د هغی ناز او نزاکت، د هغی خوی او خصلت دا چی هغه راسره په یوه انگر، یوه خونه (ټولگی) کی ده او ... هر څه می په نظمونو کی راغلي و. یوازی مننه می ترې وکړه؛ نور می هېڅ ونه ویل. هغه راسره په یوه ټولگی کی وه. داسی می احساسول چی ټول صنف راباندې پوهیږي. له هغه وروسته می داسی گڼل؛ لکه مینه می چی ورته اظهار کړی وی. هڅه می کوله چی ورسره مخامخ نه شم.

خو؛ د ورځو په تېرېدو سره پوه شوم چی هغه په هېڅ پوه شوی نه ده. حیران شوم؛ ځان نه به می پوښتنه کوله: هغه رښتیا په هېڅ نه پوهیږي؟ د هرې ورځی په تېرېدو می یقین زیاتېده چی هغی حتی شک هم راباندې نه و کړی. چی زه یی د مینی لیونی یم او د زړه له تله یی غواړم. زه به نور ورسره له ډیره شرمه نه مخ کیدم ځکه چی ویردل ما فکر کوه چی هوسی به نوره په هرڅه پوهه شوی وی. هوسی په ټوله پوهنځی کی تر ټولو بنسکلی وه. هغه به (مریم) سره تل یو ځای گرځېده. کله به چی نورو هلکانو ورکتل، زما به سخته رخه کېده. غوښتل می چی په بنسکاره او مخامخ ورته ووايم چی مینه ورسره لرم؛ خو، زه یو کلیوال

هلک وم او د دې کار تمه راته سخته وه. د شعر په ژبه مي هر څه ورته ويلی و، مگر هغې ځان زما د شعرونو مخاطب ونه گانیه.

کله به چې تفریح شوه؛ هغه به ما سره ولاړه وه. غوښتل به يې چې زه ورسره خبرې وکړم؛ خو، ما نه به الفاظ ورک شول. هغه به تل راته ټینگه وه چې مسافر يې؛ که کوم څه ته دې ضرورت وي، ماته يې وايه. خيرني جامي دې راوړه چې کور کې يې درته ومينځم. ماته يې دې خبرې سخت خوند راکاوه. د نورو همصنفيانو به مې رخه کېده چې هوسۍ ولې ما سره درېږي، ولې ماسره خبرې کوي.

هغې به لکچر نه لیکه؛ د رخصتۍ په وخت کې به يې کتابچې ماته راکړې، راته ويل به يې: لیکلی نوټ دې دلته هم ولیکه. زړه مې ډېر غوښتل چې په کتابچه کې يې د خپل زړه خبرې وليکم؛ مگر کله مې جرئت ونه شو کړای. يوه ورځ يې له مانه کتابچه يوړه چې لکچر ترې وليکي؛ زړه کې مې ويل: کاشکې راته وليکي چې مينه درسره لرم. کتابچه يې چې سبا راوړه؛ ژر، ژر مې ولټوله. څه مې په کې ونه موندل.

آخر مې زړه تنگ شو؛ يوه لنډه کيسه مې وليکله. په هغه داستان کې مې ټوله خپله کيسه وليکله. يوازي د کرکټرونو نومونه په کې بدل و؛ نور نو زه وم او هوسۍ وه. کيسه په ډېره مجله کې چاپ شوه. همصنفي مې (جاوېد) کيسه لوستې وه؛ راته يې وويل: هسې تاسې په ساده کليوالو مشهور ياست؛ ټول پساتونه په تاسې کې دي. هغه غوښتل چې نور څه ووايي؛ په دې وخت کې هوسۍ له اخوا راغله. جاوېد سر وبنوراوه، سترگې يې راته ووايه او لاړ. کتل مې چې د هوسۍ په لاس کې هم هماغه مجله ده.

تر څو چې هغه تر ما رارسېده، په ما خولې راماتې وې. د هغې خوله هماغسې له خندا ډکه وه؛ راته یې وویل: هې د خدای بنده! ما فکر کاوه چې یوازې د شعر لیکلو استعداد لري، دا دې څومره بڼکلی داستان لیکلی دی؟! ته واقعاً عالي یې. راته یې کړل: په کیسه کې مې په هلک زړه خوږېږي او د نجلۍ ساده گي جالبه ده. خو؛ کاشکې هلک نجلۍ ته ویلي وای. بیا یې اسوېلی واپست: نه، کیسه همداسې طبیعي بڼکاري. د تقدیر فیصله به همداسې وي.

هغې غوښتل نور څه ووایي؛ خو، استاد ټولگي ته ننوت او مونږ هم ورپسې ورغلو. دا ځل مې نو فکر وکړ چې خبره ورته واضح وه. اوس نو په هر څه پوهه شوي ده. خو؛ وروستيو جملو یې خواشینی کړم. دا چې ((کیسه همداسې طبیعي بڼکاري یا د تقدیر فیصله به همداسې وي)).

منتظر پاتې شوم چې څه غبرگون بڼایي؛ کتل مې چې هماغه پخوانی حالت یې دی. هغې ته زما کیسه، هسې کیسه - ژوند وي او یا هم د بڼارونو فاصله... یو ځل مې تصمیم ونیوه چې مخامخ ورته ووایم؛ خو، بیا مې فکر وکړ: که ورته ووایم هم، اظهار به مې ورته شعر یا داستان بڼکاره شي. نو؛ نه ویل یې بڼه دي.

ژمی نږدې شو. آزمویښي مو تېرې شوي. ټول رخصت شو او خپلو کورونو ته لاړو.

زموږ ولسوالۍ ته لا د گرځنده ټېلیفونونو آنتونه نه وو رارسېدلي. ټوله رخصتۍ کې مې کوم همصنفي سره اړیکه نه درلوده. هوسې پسې خپه شوی وم؛ خو، هغه حالت یې ناهیلی کړی وم. درې میاشتي مې په همدې فکر وکړ؛ څه وکړم چې هغه مې احساسات جدي ونیسي او درک مې کړي.

رخصتي چې تېره شوه؛ لیلیې ته راغلو.

د تحصیلي کال لومړۍ ورځ وه؛ ټولگي ته ناوخته ورسېدم. ټولگي وال مو (قاري همایون) لگیا وه د قرآنکریم آیاتونه یې تلاوت کول. زه هم لارم په نوي ټولگي کې مې په آخري ځای کې یوه څوکۍ غوره کړه. کله چې لاسونه پورته شول؛ استاد وویل: د هغې مرگ واقعاً زمونږ زړونه مات کړل. هغه هوبنیاره، مؤدبه او لایقه انجلۍ وه. پام مې شو چې همصنفياني مو ژاړي؛ خو، د مریم آواز په ټولو کې لوړ دی. د استاد دې جملې دنیا راباندې وگرځوله: خدای ج دې هوسۍ ته د هغې د صورت او سیرت په څېر جنت ورپه برخه کړي، آمین یا رب العالمین.

باور مې نه راته؛ د مریم په څنگ څوکۍ کې یې تازه گلان ایښي وو. هوسۍ مړه ده.

د دې خبر په اورېدو مې نږدې زړه درېدلې وو

هوسۍ مړه شوې وه؛ تر رخصتو یوه میاشت وروسته یې ساه ورکړې وه. وروسته معلومه شوه چې هغې دکورناری وژونکې ناروغۍ درلوده.

چې ژوندۍ وه نه پوهېدم چې د ژوند او د هستۍ ټول رنگونه مې د هغې په وجود کې راټول وو. نور نو ټولگي بدرنگه وو، پوهنتون زړه نیونکی او ژوند ډېر پیکه شو.

رو، رو مې احساس کړه چې زده کړو ته دوام نه شم ورکولای. هر څه مې پرېښودل او کلي ته لارم. کتل مې چې هلته گوزاره لا سخته ده؛ پوهنتون کې خو یې لا خاطرې شته دي، بل ځای هېڅ گوزاره نه کېږي. بېرته راغلم.

یوه ورځ مو چي د ورځي وروستی درسي ساعت ختم شو، مریم راته د ډېوي مجلي یوه گڼه راکړه. راته يې وویل: په دې کې یو څه دي، هغه ولوله. غوښتل مې مجله پرانېزم، مریم راته وویل: دلته نه، په خپل اطاق کې يې په آرامه وگوره.

ورته مې وویل: سمه ده. هغه مې د کتابچو منځکې کېښوده او لیلیې ته لارم. د پنجشنبې ورځ وه. د اطاق ملگري به مې د جمعي په شپه همیشه د خپلوانو کورونو ته ورتلل؛ خو، زما په کابل کې څوک نه ول. په دې شپه به خونه کې یوازي وم. د خوب وخت کې مې د مریم راکړل شوي مجله را یاده شوه. د مجلي عنوانونه مې کتل چې د یوې لنډې کیسې سرلیک مې وموند:

★~د مینې اظهار...~★

د کیسې لیکواله (هوسی اوبسکه) وه.

له دې چې د لیکوالي نوم راته خاص و، د کیسې په لوستلو مې شروع وکړه. کتل مې چې کیسه ټوله زمونږ وه؛ یوازي د کرکټرونو نومونه بدل دي. هماغسې نجلۍ او هلک همصنفيان دي. هلک شاعر او لیکوال دی. د هغه ټوله شاعري د نجلۍ لپاره ده او کیسو کې يې هم هغه ده؛ خو، نجلۍ ځان نه پرې پوه کوي.

د دې لپاره چې ډاکټرانو ورته ویلي د (کرونری) وژونکې ناروغي لري او یو کال عمر کول دي سخت دي. انجلۍ پوهنتون ته یوازي او یوازي د هلک لیدو لپاره ځي؛ په انجلۍ باندې د هغې یوې همصنفي نه بغیر، بل څوک خبر نه دي. یو ځای کې يې لیکلي و چې؛ یوه ورځ مې ترې کتابچه د لکچر لیکلو په بهانه واخېسته. زړه مې ډېر تنگ شوی و؛ غوښتل مې هر څه ورته د هغه په کتابچه

کې ولېکېم. د خپلې مینې کیسه، د خپلې بېوسې او ناروغۍ راز... همداسې مې وکړل؛ د شپې تر نیمایي وینه وم، هر څه مې ورته ولېکل. خو؛ سهار پینېمانه شوم. که مې هغه ته خپله مینه اظهار کړم او د خپل لنډ عمر ورته ووايم؛ هغه به یې زغملی ونه شي. له کتابچې نه مې یې بیرته هغه پانې وشکولې.

کیسه مې چې تر دې ځایه ولوسته؛ شک مې یقین ته نږدې شو. خو؛ په ټولگي کې مو د هوسې تخلص اوښکه نه وه، هغې د خپل پلار نوم (صابر) د تخلص په توگه کاروه. بل دا چې کیسه داسې لیکل شوې وه؛ لکه یو پوخ لیکوال چې لیکلې وي. آیا هوسې داسې لیکواله هم وه؟ ما به مې خپل پخواني نوټونه ځان سره ساتل. په منډه او ځنگیدلو قدمونو مې الماری ته منډه کړه او الماری مې خلاصه کړه؛ خپلې پروسگنې کتابچې مې وکتلې، هغه کتابچه مې ومونده. په کیسه کې لیکل شوې نښه مې ومونده؛ د کتابچې پینځه پانې شکول شوې وې. د کیسې لیکواله هغه هوسې وه. زړه مې یو ځل رادک شو. د کیسې آخره جمله مې ولوسته:

مرگ سخت نه دی، ټول مري؛ خو، دا چې مې له هغه نه بېلوي، ترې کرکه لرم.

ټوله شپه مې ورته وژړل. هغه په هر څه پوهېدله، زما په سترگو کې یې خپله مینه لیدله، زما د زړه درزا یې اورېده؛ خو، هېڅ یې نه ویل. هغه رښتیا صابره وه؛ خپل ځیگر یې په غاښ کړی وه او هېڅ یې نه ویل. هغه رښتیا اوښکه وه؛ د درد او غم نه جوړه شوې، د عمر په بانه ولاړه وه او آسانه د مرگ په مخ وبهېده.

د هغې مینې او وفا ته حیران شوم. سره له دې چې پوهېده، لږ وخت به ژوندی وي. خو، ماته به یې تل په شونډو تبسم ناست و. رښتیني مینه همدې ته وایي؛ له ځانه یې، ماته او زما راتلونکي ته ډېر فکر کړی وو. هغې رښتیا ویلي و؛ که یې

زه هغه مهال په خپلو احساساتو پوه کړی وم، که زمونږ منځ کې عاشقانه اړیکې واضح وای، مرگ یې زه هم وژلم. که څه لیکلې کیسې یې هغه زما په زړه کې (تلپاتې) کړه؛ خو، بیا مې هم په ژوند کې هغې سره یوازې فاصلې تجربه کړې او مرگ یې هم یو ډول فاصله وه؛ نو، ومې زغمه.

د شنبې ورځ چې مریم سره مخامخ شوم؛ د دواړو سترگې له اوبنکو ډنډی شوي، خو هېڅ مو ونه ویل.

یوه اونۍ وروسته مې مریم نه د هغې د قبر آدرس واخېست؛ ورغلم. هغه یې د خپلو ناهیلیو سره یو ځای، ارامه ویده وه.

ورته مې وویل: مینه درسره لرم؛ د خپلې بېوسې د انتها په اندازه، ستا د مظلومیت او نامرادی تر ژورو په اندازه...

خو؛ هغې د پخوا په څېر ځان پوهه نه کړه، هېڅ یې هم ونه ویل.

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

پا. (٢٤) ♡

نور ناولونه او کتابونه لپاره مه درسره تعقیب کړی

دهوسی
ناول

زما پيژندنه

نوم اکرام الله دی تخلص می چی اوس انتخاب کړی زیار پلار نوم حاجي غلام خان
 د پکتیا ولایت خاځي اریوب ولسوالۍ څخه یم
 1385 کال کی په پاکستان کې زیږیدلی یم همغه وخت له پاکستان خپل گران هېواد ته راگهوال شوي یوو
 لومړنۍ زده کړې می خاځي اریوب ولسوالۍ سروان خیلو عالی لېسه کی لسم ټولگي پوري
 ترسره کړی بیا دې کور دا تبدیل له وجې می پکتیا مرکز گردېز تېری باغ شاه عالی لېسه کی می
 درې کلنې زده کړې پیل کړی الحمدلله اوس 1403 دوولسم ټولگي کی زده کړې کوم
 له نورو بریالیتوبونو په هیله 1403/3/9

خپل ملگري ښه انتخاب کړئ. هغه څوک غوره کړئ چی
 هیڅکله قضاوت نه کوي څوک در سره مینه لری چی ته
 څوک بی او څوک چی ستا په ټولو نیمگرتیاوو پوهیږي او
 هغوی پاتی کیدل غوره کوي

Prince IkRam

زما ژوند بدترینه کاله 2023

prince ikRam

0777638977
0711638977

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**